

הערות העורך *

לפימן 6

א. דעת הרב הפוסק, שאפשר לאשפז חולה גפש בעל-כורחו, הואיל ודעתו משובשת, ולכן אם אין לו הורים או בני משפחה מסורים, יש לעשות הכל כפי שיקול דעת הרופא לטובתו של החולה.

ב. אחד מרבני דורנו (שו"ת ציץ אליעזר, ח"ד סי' י"ג) דן בשאלה, האם מותר לבצע ניתוח במוחו של חולה-נפש, אעפ"י שקיים סיכון שעקב נתוח זה החולה ימות, אך מאידך רוב החולים משיגים החלמה או הטבה יחסית.

מסקנתו: „עפ"י המתבאר עד כה, נלפע"ד דיש מקום להחיש לעשות נתוח כזה המוצע בשאלתנו לחולה רוח מסוכן, שמוכרח להיות אסור באזיקים וחייו נתונים בסכנה תמידית, ולא זאת אלא שגם חיי אחרים בסכנה והרופאים המומחים אומרים, שאין דרך אחרת כי אם בעשיית נתוח כזה... אזי יש להקל בעשיית נתוח זה אפילו לסתם חולה רוח מסוכן, אלא שצריך להתייעץ על כך עם קרובי החולה, אם הם מחזיקים אותו במוסד סגור על חשבונם, אבל אם אין קרובים, או שאינם מחזיקים אותו במוסד על חשבונם, והוא מוטל על בני העם או על חשבון הממשלה, אזי הרשות והכח בידי הממשלה או מוסדות העם להחליט על כך...”.

לפימן 7

א. לדעת הרב הפוסק, צריך להודיע לבן הזוג על טיפול העלול לסכן את חיי בן-זוגו, או שעשוי לפגוע בכושר ההולדה של אחד מהם, אבל ההכרעה הסופית היא לחולה עצמו.

* ראה הקדמתי בחוברת י"ג, אד"ב תשל"ו, עמ' 25.

הקב"ה יודע מחשבות אדם כי לא יהיו תחת סוג זה מעין ה' אל יראיו וברא בעולמו עשבים ואילנות וכיוצא בהם, שיהיה בהם הטבע להתרפאות בהם, ונתן לנו רשות להתרפאות בהם להועיל על פי הטבע.

(חכמת אדם, כלל קנ"א, סעיף כ"ה)
